

REDcert

Zasady systemowe dla etapu procesu

„rolnictwo”

w celu realizacji rozporządzeń w sprawie zgodności
biomasy z zasadami zrównoważonego rozwoju

(rozporządzenia BioSt-NachV i Biokraft-NachV)

wersja 07

Spis treści

Wstęp	4
1 Zakres zastosowania	5
2 Wymagania dotyczące wytwarzania zrównoważonej biomasy	6
2.1 Dzień referencyjny	7
2.2 Tereny o wysokiej bioróżnorodności (§ 4)	7
2.2.1 Grunty zalesione	7
2.2.2 Uprawa obszarów o wysokiej wartości przyrodniczej	8
2.2.3 Obszary trawiaste o wysokiej bioróżnorodności	9
2.3 Grunty o wysokich naziemnych i podziemnych zasobach węgla (§5)	11
2.3.1 Tereny podmokłe	11
2.3.2 Obszary stale zalesiane	12
2.4 Tereny, które w dniu referencyjnym lub później były torfowiskiem (§6)	13
2.5 Zrównoważone zagospodarowanie rolne (§7)	14
2.5.1 Ochrona naturalnych zasobów wodnych	14
2.5.2 Używanie nawozów	15
2.5.3 Używanie osadów	16
2.5.4 Kontakt ze środkami ochrony roślin i ich stosowanie	16
2.5.5 Zintegrowana ochrona roślin	17
2.5.6 Zapobieganie erozji gleby	17
2.5.7 Utrzymanie substancji organicznej i struktury gleby	18
2.5.8 Ochrona wód i gospodarka wodna	18
2.5.9 Odpowiedzialność społeczna	19
2.6 Potencjał redukcji gazów cieplarnianych (obliczanie gazów cieplarnianych, § 8)	19

3	Dokumentacja i proces dokumentowania	20
3.1	Dokumentacja ogólna w systemie REDcert	20
3.2	Przestrzeganie kryteriów wymagań w myśl rozporządzeń w sprawie zrównoważonego rozwoju	20
3.2.1	Oświadczenie własne przedsiębiorstwa rolnego	20
3.2.2	Status gruntu	22
3.2.3	Zasada wzajemnej zgodności (Cross Compliance)	23
3.2.4	Dokumentacja miejsca uprawy biomasy	23
3.3	Obliczanie emisji gazów cieplarnianych	25

Wstęp

Mając na celu ochronę klimatu oraz redukcję obecnej emisji dwutlenku węgla należy podejmować działania promujące wykorzystanie zrównoważonej biomasy do celów energetycznych. Przez wdrożenie dyrektywy 2009/28/WE ustalone zostały wymagania zrównoważonego rozwoju dotyczące wykorzystania biomasy w celach energetycznych. Na mocy rozporządzenia w sprawie wytwarzania prądu z biomasy zrównoważonej (BioSt-NachV) oraz rozporządzenia w sprawie wytwarzania paliw z biomasy zrównoważonej (Biokraft-NachV) dokonano transpozycji prawa zawartego w wyznaczonych przez Unię Europejską ramach dyrektywy w sprawie odnawialnych źródeł energii w zakresie kryteriów zrównoważonego rozwoju biopaliw i paliw płynnych do krajowego porządku prawnego. Założenia zawarte w powyższych rozporządzeniach dotyczą wszystkich przedsiębiorstw całego łańcucha produkcyjnego, przetwórczego i dostawczego łącznie z operatorem instalacji lub jednostką zobligowaną do prowadzenia dokumentacji, o której mowa w niemieckiej ustawie o podatku energetycznym lub federalnej ustawie o ochronie przed emisjami (BimSchG). Każde przedsiębiorstwo zajmujące się produkcją i dostawą biomasy, która spełnia wymagania określone w rozporządzeniach, musi przyjąć na siebie zobowiązanie do przestrzegania uznawanego systemu certyfikacji. **Takim systemem certyfikacji jest właśnie REDcert.**

1. Zakres zastosowania

Przytoczone w niniejszym dokumencie kryteria wymagań odnoszące się do wytwarzania zrównoważonej biomasy dotyczą wszystkich przedsiębiorstw rolnych dokonujących dostawy zrównoważonej biomasy do systemu REDcert (do wszystkich uczestników systemu).

Co do zasady niniejszego zakresu zastosowania dotyczą wszelkie właściwe dokumenty REDcert oraz przepisy prawa europejskiego i krajowego.

2. Wymagania dotyczące wytwarzania zrównoważonej biomasy

Kryteria wymagań, zawarte w rozporządzeniach w sprawie zrównoważonego rozwoju i odnoszące się do powierzchni gruntów, mają za zadanie zapewnić, że żadne nowe grunty, które mają duże znaczenie dla ochrony naturalnych przestrzeni życiowych lub istotnych zasobów węgla, nie zostaną przekształcone w grunty służące do uprawy biomasy przeznaczonej na cele energetyczne.

Rozporządzenia w sprawie zrównoważonego rozwoju zawierają następujące ograniczenia dotyczące użytkowania gruntów:

- całkowite wyłączenie (las pierwotny i naturalne obszary trawiaste o wysokiej bioróżnorodności),
- zezwolenie na użytkowanie pod warunkiem, że zachowany zostanie status gruntu (grunty służące do celów ochrony przyrody, nienaturalne obszary trawiaste o wysokiej bioróżnorodności, grunty zalesione, tereny podmokłe i torfowiska) oraz
- zezwolenie na zmianę statusu w wyniku użytkowania gruntu, z uwzględnieniem określonych nakazów (grunty zalesione z pokryciem powierzchni przez korony drzew od 10 do 30%).

Jeżeli w odniesieniu do §§ 4 do 6 rozporządzeń w sprawie zrównoważonego rozwoju wszystkie grunty zostały włączone do gruntów ornych jeszcze przed dniem referencyjnym, którym jest 1 stycznia 2008 roku i od tego dnia są użytkowane jako grunty orne, to są one objęte ochroną zasobów, a ich uprawa jest zgodna z wytycznymi zawartymi w rozporządzeniach. Powyższe jednoznacznie uwzględnia również takie grunty, które w ramach systemu płodozmianowego nie są objęte uprawą ze względu na rotacyjność tych upraw (obszary ugorowe), lub które tymczasowo są obszarami trawiastymi, lub które zgodnie z regulacjami wspólnotowymi dotyczącymi płatności bezpośrednich w ramach wspólnej polityki rolnej są odłogowanymi gruntami ornymi. Przedsiębiorstwo rolne zobowiązane jest do przejrzystego udokumentowania sposobu użytkowania gruntu na dzień referencyjny.

W przedsiębiorstwach rolnych, które w państwie członkowskim Unii Europejskiej

- otrzymują płatności bezpośrednie stosownie do Rozporządzenia (WE) nr 73/2009 lub wsparcie dla środków ukierunkowanych na zrównoważone użytkowanie gruntów rolnych w myśl artykułu 36 litera a) numer i) do v) oraz litera b) numer i), iv) oraz v) Rozporządzenia Rady (WE) nr 1698/2005 z dnia 20 września 2005 roku w sprawie wsparcia rozwoju obszarów wiejskich przez Europejski Fundusz Rolny na rzecz

Rozwoju Obszarów Wiejskich (EFRROW) (Dziennik Urzędowy L 277 z dnia 21 października 2005 roku, strona 1), zobowiązujące je do wypełniania norm i wymogów wzajemnej zgodności (cross-compliance)

- lub które są zarejestrowanymi organizacjami w myśl Rozporządzenia (WE) nr 761/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 19 marca 2001 roku dopuszczającego dobrowolny udział organizacji w systemie ekozarządzania i audytu EMAS (Dziennik Urzędowy L 114 z dnia 24 kwietnia 2001 roku, strona 1) w aktualnie obowiązującej wersji, audytowi podlegają wyłącznie treści §§ 4-6, o ile przedsiębiorstwo dysponuje wnioskiem lub decyzją w sprawie przyznania płatności bezpośredniej lub potwierdzeniem rejestracji EMAS.

W przypadku przedsiębiorstw rolnych niebędących beneficjentami płatności bezpośrednich audytem muszą być objęte również treści § 7.

2.1. Dzień referencyjny

Dzień referencyjny jest dniem rozstrzygającym o ocenie wymogów dotyczących ochrony naturalnych przestrzeni życiowych w myśl §§ 4-6. **Dniem referencyjnym jest 1 stycznia 2008 roku.** W przypadku przekształcenia gruntów po 1 stycznia 2008 roku sposób ich przekształcenia oraz użytkowania nie może być w sprzeczności z wymogami określonymi w §§ 4-6.

Wyjątkiem są biopaliwa wytworzone z odpadów lub pozostałości pod warunkiem, że pozostałości nie pochodzą z rolnictwa, leśnictwa, rybołówstwa lub akwakultur.

2.2. Tereny o wysokiej bioróżnorodności (§ 4)

Terenami o wysokiej bioróżnorodności są obszary, które w dniu referencyjnym lub później posiadały status gruntów zalesionych, obszarów wyznaczonych do celów ochrony przyrody lub obszarów trawiastych o wysokiej bioróżnorodności niezależnie od tego, czy posiadają go nadal.

2.2.1. Grunty zalesione

Gruntami zalesionymi są lasy pierwotne i pozostałe obszary pozostawione w stanie naturalnym, zalesione gatunkami rodzimymi, gdzie nie istnieją wyraźnie widoczne ślady działalności człowieka, a procesy ekologiczne nie zostały w istotny sposób zaburzone.

§ 4 nie obejmuje innych typów lasów. Rodzimymi gatunkami drzew są te gatunki, które rosną na swoim naturalnym obszarze występowania w takich miejscach i wśród takich warunków klimatycznych, do których zaadaptowały się w wyniku ich naturalnego rozwoju, na który człowiek nie miał wpływu.

Do gatunków drzew, które nie są rodzimymi gatunkami drzew, zalicza się:

- gatunki drzew przeniesione w wyniku ich rozpowszechniania przez człowieka na obszary, na których nie występowałyby bez ingerencji człowieka, oraz
- gatunki drzew i uprawy, które bez ingerencji człowieka nie występowałyby w danych miejscach i wśród danych warunków, nawet gdyby te miejsca lub warunki klimatyczne znajdowały się na większym geograficznym obszarze występowania.

Wyraźnie widoczne ślady działalności człowieka to:

- użytkowanie w celach gospodarczych (np. wyręb, karczowanie, zmiana sposobu uprawy ziemi),
- intensywna fragmentacja trasami infrastrukturalnymi takimi jak ulice, przewody elektryczne,
- zakłócenia naturalnej bioróżnorodności (np. występowanie w znacznych ilościach gatunków roślin i zwierząt niebędących gatunkami rodzimymi.)

Działalność ludności rdzennej oraz innych grup ludności prowadzących gospodarkę tradycyjną, których środowisko życiowe zależy od korzystania z produktów leśnych i którzy w znikomy sposób wpływają na grunty zalesione (np. zbierając produkty drzewne i inne, wykorzystując niewielkie ilości drzew lub przyczyniając się do powstania niewielkich karczowisk w ramach tradycyjnych systemów użytkowania) nie stanowi wyraźnie widocznych śladów działalności człowieka pod warunkiem, że jej wpływ na las jest znikomy.

2.2.2. Uprawa obszarów o wysokiej wartości przyrodniczej

Obszary służące do celów związanych z ochroną przyrody to takie obszary, które na mocy ustawy lub w wyniku decyzji podjętych przez właściwe organy zostały przeznaczone do celów związanych z ochroną przyrody, a także obszary uznane przez Komisję Wspólnoty Europejskiej za obszary stanowiące ochronę dla rzadkich, zagrożonych wyginięciem systemów ekologicznych lub gatunków - § 4 punkt 4 zdanie 2.

W Niemczech obszarami przeznaczonymi do celów związanych z ochroną przyrody są te wszystkie elementy przyrody i krajobrazu, które są chronione na mocy federalnej ustawy o ochronie przyrody oraz na mocy takich ustaw uchwalonych przez poszczególne kraje związkowe. W myśl prawa federalnego i związkowego są nimi objęte ochroną ustawową biotopy oraz obszary ochrony przyrody Natura 2000, rezerwaty przyrody, parki narodowe, przyrodnicze, pomniki przyrody, rezerwaty biosferyczne, rezerwaty krajobrazowe, parki przyrodnicze, pomniki przyrody i inne elementy krajobrazu znajdujące się pod ochroną stosownie do federalnej ustawy o ochronie przyrody z dnia 29 lipca 2009 roku (Federalny Dziennik Ustaw BGBl I, strona 2542), której data wejścia w życie przypada na 1 marca 2010 roku.

W innych krajach należy uwzględnić podobne podstawy prawne.

REDcert udostępni zasady systemowe właściwe dla poszczególnych krajów (zaplecza terenowe).

Stosownie do § 4 ust. 4 zdanie 3 zezwala się na uprawę biomasy na obszarach służących do celów związanych z ochroną przyrody pod warunkiem, że zarówno sama uprawa biomasy, jak i jej zbieranie nie są sprzeczne ze wskazanymi celami ochrony przyrody. Zarówno sama funkcja ochronna, jak i nakazy i zakazy związane z koniecznością zachowania funkcji ochronnej, zostały przedstawione we właściwych deklaracjach obszarów chronionych. Do momentu objęcia obszarów ochroną w ramach programu Natura 2000 należy nastawić się na cele zachowawcze.

2.2.3. Obszary trawiaste o wysokiej bioróżnorodności

Obszarami trawiastymi o wysokiej bioróżnorodności są obszary trawiaste, które:

- pozostaną obszarami trawiastymi jeśli nie dojdzie do interwencji człowieka i które zachowają naturalny skład gatunkowy oraz cechy i procesy ekologiczne (**naturalne obszary trawiaste**), lub
- przestaną być obszarami trawiastymi w braku interwencji człowieka i które są bogate gatunkowo i nie są zdegradowane (**nienaturalne obszary trawiaste**), chyba że zbiory biomasy są konieczne, aby zachować ich status obszarów trawiastych.

Naturalne obszary trawiaste powstają w przypadku występowania określonych czynników klimatycznych i innych (np. naturalne spasanie łąk, naturalne pożary) zapobiegających

sukcesji prowadzącej do gęstego zalesienia. Cechują się one tym, że pozostają obszarami trawiastymi, jeżeli nie dojdzie do interwencji człowieka.

Naturalne obszary trawiaste o wysokiej bioróżnorodności wyróżniają się tym, że zachowują naturalny skład gatunkowy oraz cechy i procesy ekologiczne. Oznaką tego, że naturalny obszar trawiasty nie jest w stanie zachować naturalnego składu gatunkowego, jest między innymi występowanie znacznych ilości gatunków inwazyjnych. Do naruszenia cech i procesów ekologicznych może dojść np. w wyniku znacznej zmiany spowodowanej działalnością człowieka. Dany obszar pozostał obszarem trawiastym tak długo, jak długo taki wpływ działalności człowieka nie prowadzi do znacznej zmiany naturalnego składu gatunkowego lub do znacznego naruszenia cech i procesów ekologicznych. Dla przykładu ekstensywne spaszanie łąk lub pożary antropogeniczne na sawannach nie stanowią znacznego naruszenia cech i procesów ekologicznych.

Do **nienaturalnych obszarów trawiastych** zalicza się w pierwszej kolejności obszary wykorzystywane w rolnictwie, na których odbywa się wieloletnia uprawa roślin przeznaczonych do produkcji zielonych pasz. Obszarami trawiastymi mogą być łąki, łąki przeznaczone do sianokosów oraz pastwiska.

Zanim Komisja UE w myśl art. 17 (3) c) Dyrektywy 2009/28/WE nie ustali kryteriów i obszarów geograficznych, cechujących się występowaniem obszarów trawiastych o wysokiej bioróżnorodności, **nie można** użytkować istniejących na dzień referencyjny obszarów trawiastych do produkcji biomasy ciekłej i biopaliw.

Wyjątki od zakazu uprawy:

- Jeżeli nienaturalne obszary trawiaste nie są trwałymi obszarami trawiastymi, a jedynie stanowią część uprawowych systemów płodozmianowych (ugory, rotacje między pastwiskami a uprawami, itp.), to należy traktować je jako grunty orne, na których możliwa jest uprawa i użytkowanie biomasy w myśl rozporządzeń w sprawie zrównoważonego rozwoju.
- W przypadku nienaturalnych obszarów trawiastych, które w okresie między dniem referencyjnym a wydaniem przepisu administracyjnego zostały przekształcone w grunty orne, nie da się stwierdzić jednoznacznie, czy takie obszary trawiaste nadal cechuje wysoka bioróżnorodność. W związku z powyższym powyższa reguła wyłączająca nie obejmuje tych gruntów w sytuacji, gdy na dzień referencyjny lub w terminie późniejszym

nie ma żadnych konkretnych podstaw pozwalających na stwierdzenie, że były one obszarami trawiastymi o wysokiej bioróżnorodności.

- grunty, które zostały odłogowane stosownie do regulacji UE w sprawie płatności bezpośrednich w ramach wspólnej polityki rolnej lub zgodnie z pozostałymi regulacjami dotyczącymi regulacji wsparcia dla właścicieli przedsiębiorstw rolnych, nadal pozostają użytkami rolnymi. Pozostałe regulacje prawne nie wpływają na prawo do użytkowania tych gruntów po zakończeniu okresu w taki sam sposób oraz w takim samym zakresie. Powyższe obowiązuje również w sytuacji, gdy w wyniku odłogowania gruntów zmieniły się właściwości tych gruntów (por. § 1 ust. 3 federalnej ustawy z dnia 10 lipca 1995 roku w sprawie równego statusu gruntów odłogowanych i użytkowanych). W szczególności są to grunty orne, powstałe na ówczesnych rodzimych gruntach odłogowanych i nadające się do uprawy biomasy zgodnie z zasadami zrównoważonego rozwoju.

2.3. Grunty o wysokich naziemnych i podziemnych zasobach węgla (§ 5)

Gruntami o wysokich naziemnych i podziemnych zasobach węgla są te wszystkie grunty, które w dniu referencyjnym przypadającym na 1 stycznia 2008 roku lub później posiadały status terenów podmokłych lub obszarów stale zalesianych, jednakże w momencie uprawy lub zbioru biomasy tego statusu już nie posiadają.

2.3.1 Tereny podmokłe

Terenami podmokłymi są tereny pokryte lub nasączone wodą stale lub przez znaczną część roku.

Do terenów podmokłych zalicza się przede wszystkim podmokłe łąki, torfowiska i mokradła, lub też naturalne lub obszary wodne naturalne lub sztuczne, stojące lub płynące, stałe lub okresowe, słodkie, słonawe lub słone, łącznie z obszarami morskimi, których głębokość przy niskim stanie wód nie przekracza sześciu metrów.

- Pokrycie wodą oznacza widoczną taflę wody na powierzchni gruntu.
- Nasączone wodą są takie grunty, które są całkowicie przesiąknięte wodą i w związku z tym na ich powierzchni tworzy się wilgoć, ale nie tafla wody.
- Terenami pokrytymi lub nasączonymi wodą stale są takie tereny, na których taki stan utrzymuje się przez cały rok.
- Terenami pokrytymi lub nasączonymi wodą przez znaczną część roku są takie tereny, na których taki stan utrzymuje się przez znaczną część roku, ale nie przez cały rok. Znaczna część roku to na tyle długi okres pokrycia lub nasączenia wodą, żeby

organizmy dominujące na danym obszarze mogły dopasować się do wilgoci lub do panujących ograniczonych warunków. W szczególności są to pływaczki, obszary sztucznie utworzone, mokradła i torfowiska.

Ponadto zachowanie statusu terenu podmokłego oznacza, że nie wolno prowadzić działań zmieniających lub negatywnie wpływających na stan tego obszaru.

2.3.2 Obszary stale zalesiane

Obszarami stale zalesianymi są obszary obejmujące więcej niż jeden hektar z drzewami o wysokości powyżej 5 metrów oraz:

- z pokryciem powierzchni przez korony drzew powyżej 30% lub z drzewami mogącymi osiągnąć te progi in situ;
- z pokryciem powierzchni przez korony drzew w przedziale od 10% do 30% lub z drzewami mogącymi osiągnąć te progi in situ, chyba że przedstawiono dowody, że obszar przed i po przekształceniu magazynuje taką ilość pierwiastka węgla, że nawet w przypadku obliczeń dokonanych w oparciu o rzeczywiście zmierzone wartości biomasa ciekła nie jest w stanie osiągnąć wymaganej w rozporządzeniach wartości potencjału redukcji gazów cieplarnianych;
- które są lasem w myśl aktualnie obowiązującego prawa krajowego.

Pokrycie powierzchni przez korony drzew jest miarą pokrycia istniejącej powierzchni koronami drzew warstwy drzewostanu. Pokrycie koroną drzewa odpowiada rozrostowi jego korony. Rozrost korony drzew daje się oszacować i zmierzyć. Podczas ustalania pokrycia koroną drzew należy uwzględnić wszystkie korony drzew w rzucie pionowym.

Status obszarów zalesianych obejmuje wszystkie stadia rozwoju i starzenia się drzew. Tym samym może dojść do sytuacji, że pokrycie koroną drzew przez określony czas jest mniejsze niż 10% lub 30%. Przyczyną takiego stanu rzeczy może być np. działalność w ramach gospodarki leśnej lub szkody spowodowane klęskami żywiołowymi (silny wiatr). Takie sytuacje nie wpływają na zmianę statusu terenu pod warunkiem, że w akceptowalnym okresie czasu dany obszar zostanie zalesiony lub odmłodzi się w naturalny sposób.

Procentowe pokrycie powierzchni przez korony drzew to średni stan procentowego pokrycia powierzchni lasu przez korony drzew. Stopień ten odnosi się do powierzchni o jednorodnej koronie drzew. W celu ustalenia średniego stanu procentowego pokrycia należy powierzchnię lasu podzielić na części o jednorodnych stopniach pokrycia powierzchni koroną drzew. Na podstawie poszczególnych stopni pokrycia zostanie ustalony średni stopień pokrycia powierzchni przez korony drzew.

Obszary stale zalesiane ujmuje się całościowo niezależnie od tego, jaka część z tego obszaru znajduje się na powierzchni gospodarstwa lub na obszarze upraw. Zgodnie z powyższym powierzchnia całkowita jest miarą wartości progowych na poziomie 10 lub 30%. Jeżeli dany obszar całkowity terenu zalesianego jest większy niż jeden hektar oraz jeżeli na tym obszarze całkowitym rosną drzewa, których wysokość przekracza 5 metrów, to taki obszar oraz każda jego część znajdująca się na powierzchni gospodarstwa lub na obszarze upraw jest terenem stale zalesianym. Również w sytuacji, gdy na powierzchni gospodarstwa znajduje się jedynie 0,5 hektara terenu stale zalesianego, to takie 0,5 hektara należy podobnie jak powierzchnię całkowitą zaklasyfikować jako tereny stale zalesiane.

W **wyjątkowych przypadkach** zezwala się na wykorzystywanie biomasy z powierzchni, które zostały przekształcone po 1 stycznia 2008 roku. Dotyczy to wyłącznie terenów, na których pokrycie powierzchni koroną drzew wynosiło lub mogło wynieść od 10 do 30%, jeżeli zarówno przed, jak i po przekształceniu gruntu wykorzystanie biopaliwa wytworzonego z biomasy pozwalało na osiągnięcie potencjału redukcji gazów cieplarnianych.

Dopuszcza się możliwość uprawy terenów zalesianych tak długo, jak długo zachowują swój status terenu.

Plantacje o krótkiej kolei rębu nie podlegają regulacji określonej w § 5 ust 4, ponieważ są one zaliczane do upraw wieloletnich i tym samym stanowią część gruntów rolnych.

W Niemczech o statusie terenu decyduje federalna ustawa leśna oraz właściwe ustawy poszczególnych krajów związkowych. Przekształcenie lasu (wykarczowanie) na rzecz innych rodzajów użytkowania terenu możliwe jest wyłącznie po uzyskaniu stosownego zezwolenia administracyjnego. Drewno pozyskane w Niemczech ze zrównoważonej gospodarki leśnej jest drewnem zrównoważonym w myśl rozporządzeń w sprawie zrównoważonego rozwoju.

2.4. Tereny, które w dniu referencyjnym lub później były torfowiskiem (§6)

Niniejszy wymóg nie obowiązuje w sytuacji, gdy czynności związane z uprawą i zbiorem biomasy nie wymagają osuszania terenu.

Glebami torfowymi są gleby, w których na głębokości do 60 cm występują horyzonty diagnostyczne zawierające materiał organiczny (substrat torfowy) o skumulowanej

miąższości nie mniej niż 30 cm. Materiał organiczny zawiera nie mniej niż 20 procent wagowych węgla organicznego w częściach ziarnistych.

Osuszanie to doprowadzenie do obniżenia średniego rocznego poziomu wody na skutek większej utraty wody lub na skutek ograniczeń w dopływie wody spowodowanych działaniami człowieka oraz zbudowanymi przez niego instalacjami zarówno w granicach, jak i poza granicami danego obszaru.

Gleby torfowe, które przed dniem referencyjnym były użytkowane jako grunty uprawne, mogą być wykorzystywane do uprawy biomasy.

2.5 Zrównoważone zagospodarowanie rolne (§ 7)

W myśl rozporządzeń w sprawie zrównoważonego rozwoju zrównoważone zagospodarowanie rolne wymaga

- przestrzegania zasad i podstaw „dobrej praktyki rolniczej”
oraz
- utrzymania gleby w „dobrym stanie rolnym i ekonomicznym.”

Rozporządzenia w sprawie zrównoważonego rozwoju dotyczą tutaj Rozporządzenia (WE) 73/2009, a konkretnie „wspólnej regulacji dotyczącej płatności bezpośrednich w ramach wspólnej polityki rolnej ...” zwanej jako „kryteria cross-compliance.”). W związku z powyższym dla wytwarzania biomasy wiążące są wymagania, o których mowa w załączniku II (a) „Środowisko” oraz w załączniku III.

2.5.1 Ochrona naturalnych zasobów wodnych

Producentom rolnym zabrania się wprowadzania do wód gruntowych substancji szkodliwych ujętych w wykazie nr I do Dyrektywy 80/68/EWG. Ponadto rolnicy nie mogą ryzykować skażeniem wód takimi substancjami. W dziedzinie produkcji rolnej chodzi przede wszystkim o:

- materiały eksploatacyjne na bazie olejów mineralnych (paliwa i smary)
- substancje zawierające substancje organiczno-chemiczne, które zostały oznaczone jako substancje „trujące” lub „stanowiące zagrożenie dla środowiska,” – np. pestycydy.

Ponadto producenci rolni zobowiązani są do podjęcia wszelkich środków uniemożliwiających jakiegokolwiek pośrednie wprowadzenie do wody substancji ujętych w wykazie II do powyższej dyrektywy. W związku z tym producenci rolni muszą dysponować takimi odpowiednimi instalacjami do składowania i przewożenia gnojowicy i innych odchodów pochodzących z

rolniczej hodowli zwierząt oraz kiszonki, które eliminują ryzyko wydostania się lub przeciekania ich zawartości na zewnątrz. Dodatkowo należy przestrzegać krajowych i regionalnych regulacji prawnych związanych z przetwarzaniem tego rodzaju substancji.

Każdy przypadek nawożenia lub składowania tych substancji do celów zgodnych z ich przeznaczeniem wymaga przestrzegania aktualnie obowiązujących przepisów prawa.

2.5.2. Używanie nawozów

„Dobra praktyka rolnicza” zawiera reguły dotyczące odpowiedzialnego kontaktu z wszelkiego rodzaju nawozami oraz odpowiedzialnego stosowania tych nawozów. Szczególną uwagę należy poświęcić nawozom o dużej zawartości azotu, gdyż właśnie takie nawozy mogą mieć negatywny wpływ na jakość wód gruntowych i powierzchniowych (obciążenie azotanem/amoniakiem) oraz przyczynić się do emisji gazów cieplarnianych (gaz rozweselający i amoniak).

W związku z powyższym producenci zobowiązani są do stosowania procedur, które – przy uwzględnieniu właściwości typowych dla regionu i gatunku uprawy – ograniczają ryzyko wymywania azotanu. Konieczne jest zatem:

- przestrzeganie okresowych zakazów nawożenia (poza okresem wzrostu),
- zapewnienie, że nawożenie nie odbywa się na terenie nasączonym wodą, zamrożonym lub pokrytym warstwą śniegu,
- sporządzenie bilansu substancji odżywczych, uwzględniającego dopływ i odpływ substancji odżywczych;
- zachowanie szczególnej ostrożności podczas nawożenia na terenach zlewisk wodnych i cieków wodnych, np. całkowita rezygnacja z nawożenia lub ograniczenie nawożenia;
- zapewnienie odpowiedniego miejsca magazynowego na składowanie nawozów gospodarczych (obornik, nawóz);
- składowanie nawozów mineralnych w odpowiednich magazynach (przykryte, suche, czyste);
- zabezpieczenie przed zanieczyszczeniem wód na skutek wycieków z gnojowicy, kiszonki lub z miejsc składowania nawozów zbitych (patrz punkt 2.5.1);
- zastosowanie odpowiednich procedur nawożenia zarówno w odniesieniu do nawozów mineralnych, jak i do nawozów gospodarczych, pozwalających na ograniczenie wymywania azotanów do wody, dostosowanych do ilości i jakości nawozu;

- zapewnienie, że na terenie gospodarstwa rolnego każdy nawóz składowany jest w miejscu przeznaczonym dla danego rodzaju nawozu¹
- zapewnienie, że oni sami jak i wszyscy pracownicy wykonujący zadania związane z nawozami i nawożeniem posiadają odpowiednią wiedzę dotyczącą wykonywanych przez nich czynności.

Producent zobowiązany jest do stałego prowadzenia odpowiednich ewidencji dotyczących nawozów użytych w zależności od rodzaju plonu oraz dotyczących terminów nawożenia.

2.5.3 Używanie osadów

Stosownie do art. 2 Dyrektywy 86/278/EWG co do zasady zabrania się używania osadów jako nawozów, chyba że przepisy krajowe zgodne z powyższą dyrektywą w sposób jednoznaczny dopuszczają i regulują kwestie dotyczące używania osadów.

W przypadku dopuszczenia do używania osadów jako nawozów obowiązują te same wymagania związane z dokumentacją i procesem dokumentowania jak w przypadku pozostałych nawozów. Ponadto konieczne jest udokumentowanie faktu posiadania oficjalnego zezwolenia na nawożenie osadami.

2.5.4 Kontakt ze środkami ochrony roślin i ich stosowanie

Zakazuje się kontaktu i stosowania środków ochrony roślin, jeżeli nie zostały dopuszczone do zastosowania dla danego gatunku rośliny lub uprawy. Zakaz ten uwzględnia również lokalne i czasowe zakazy np. na obszarach objętych regulacjami ochronnymi oraz w przypadku wystąpienia „sytuacji awaryjnych.”

Stosując środki ochrony roślin producenci rolni zobowiązani są do przestrzegania wskazówek od producentów. Zobowiązani są oni do prowadzenia ewidencji dotyczących środków ochrony roślin użytych dla danego rodzaju uprawy. Ewidencje zawierają dane dotyczące użytych ilości nawozów oraz terminów nawożenia. Ponadto konieczne jest jasne uzasadnienie przyczyn użycia danego środka ochrony roślin (choroba oraz nasilenie infekcji).

Konieczne jest zapewnienie możliwości identyfikacji pochodzenia środka ochrony roślin (świadczenia dostawy, faktury itp.).

¹ Miejsce przeznaczone dla danego rodzaju nawozu musi być czyste, przykryte i suche (wyjątek stanowią nawozy ciekłe).

Producent rolny zapewnia, że on sam i wszyscy jego pracownicy mający kontakt ze środkami ochrony roślin oraz pracownicy zajmujący się nawożeniem posiadają niezbędną wiedzę specjalistyczną dotyczącą wykonywanej przez nich pracy. Każda osoba będąca w kontakcie ze środkami ochrony roślin musi być w posiadaniu odpowiednich środków ochrony osobistej, dostosowanych do stopnia zagrożenia wynikającego z zastosowania danego środka ochrony roślin.

Producent rolny musi dysponować odpowiednim wyposażeniem pozwalającym mu nie tylko na dokładne dozowanie oraz na równomierne rozdzielanie środków ochrony roślin, ale również zapewniające mu bezpieczeństwo pracy. Zobowiązany jest do udokumentowania procedur dotyczących regularnych kontroli i kalibracji elementów techniki rozsiewu.

Zabrania się nawożenia przy użyciu resztek nawozów pozostających w posiadaniu producenta rolnego w przypadku, gdy upłynął okres ważności zezwolenia na nawożenie. Zarówno resztki nawozów, jak i opakowania po środkach ochrony roślin (np. kanistry) należy przekazać do odpowiedniego zakładu utylizacji dysponującego uprawnieniami do utylizacji takich materiałów odpadowych.

2.5.5 Zintegrowana ochrona roślin

Kolejnym ważnym aspektem „dobrej praktyki rolniczej” jest „zaintegrowana ochrona roślin.” Polega ona na zapewnieniu bezpiecznych produktów o wysokiej jakości przy równoczesnej redukcji nawożenia środkami ochrony roślin do niezbędnego minimum. Osiągnięcie tego możliwe jest przez zastosowanie działań prewencyjnych, co wymaga jednak ciągłego monitorowania nasilenia określonych chorób lub szkodników przy uwzględnieniu obecnego stopnia wzrostu danych roślin.

Producenci rolni zobowiązani są do posiadania dokumentacji poświadczającej ich działania w rozumieniu zasad zintegrowanej ochrony roślin. Ponadto muszą być w stanie przyporządkować poszczególne procedury do tej dokumentacji oraz dokonać oceny.

2.5.6 Zapobieganie erozji gleby

Producenci rolni zobowiązani są do ochrony swoich gruntów przed erozją gleby, stosując w tym celu odpowiednie działania. W ramach „dobrej praktyki rolniczej” mają oni do dyspozycji całą gamę różnych środków, takich jak np. określone technologie uprawy roli lub stosowanie odpowiednich płodozmianów. Wyzwaniem dla nich jest utrzymanie naturalnej struktury gleby przy równoczesnej redukcji zagrożenia erozją spowodowaną działaniem wiatru lub wody przez skrócenie okresów, w których ziemia (w sposób wymuszony)

pozostaje nieuprawiana. Identyfikacji i szczególnej obserwacji wymagają grunty o szczególnie wysokim zagrożeniu erozją. Szczególną uwagę należy zwrócić na gleby bardzo piaszczyste oraz na grunty położone na zboczach.

2.5.7 Utrzymanie substancji organicznej i struktury gleby

Podjmując odpowiednie działania w zakresie uprawy roli należy dążyć do zachowania organicznych elementów gleby (udział humusu), lub też doprowadzić do ich odbudowania w sytuacji, gdy wyjąłwienie gleby stało się już faktem. Jeżeli w celu utrzymania lub odbudowy substancji organicznej w glebie zostaną użyte nawozy gospodarcze, jest rzeczą oczywistą, że ich użycie nastąpi z uwzględnieniem wymagań dotyczących fizjologii żywności (patrz punkt 2.5.2). Producenci rolni muszą utrzymywać swoją ziemię w dobrym stanie rolnym i gospodarczym, a ponadto zobowiązani są zapewnić, że żaden istotny regres ani też żadna zmiana sposobu użytkowania gruntów naturalnych nie będzie mieć miejsca. Mowa tutaj jest przede wszystkim o niszczeniu naturalnych przestrzeni życiowych w wyniku budowy osiedli lub instytucji korzystających z dużych powierzchni, jak i również skracanie wegetacji na rolnych gruntach użytkowych, na których zbyt długa wegetacja jest zjawiskiem niepożądanym. Producent rolny jest w miarę możliwości zobowiązany do zachowania lub odtworzenia typowych cech krajobrazu (np. zarośla, biotopy, naturalne ciek wodne, aleje itp.). Ponadto musi zwracać uwagę na górną dopuszczalną liczbę pogłowia bydła.

2.5.8 Ochrona wód i gospodarka wodna

Niezależnie od wymagań określonych w punkcie 3.4.1 zachodzi konieczność ochrony i zagospodarowania istniejących zasobów wodnych. Co do zasady wodę należy chronić przed każdym rodzajem zanieczyszczenia. Ponadto należy dbać o jej naturalne zasoby tak, żeby zapewnić nieograniczony dostęp do wody ludziom, zwierzętom i roślinom (zgodnie z podaną tutaj kolejnością).

W bezpośrednim sąsiedztwie zlewis wód i cieków należałoby ograniczyć intensywność uprawy pól oraz działania związane z nawożeniem i ochroną roślin, tworząc swoistą strefę buforową.

W razie konieczności nawadniania gruntów należy wykazać fakt posiadania stosownego zezwolenia wydanego przez właściwy organ administracji. Ponadto należy udokumentować fakt realizowania nałożonych nakazów. Istnieje obowiązek prowadzenia ewidencji w zakresie zużycia wody oraz okresów nawadniania gruntów.

2.5.9 Odpowiedzialność społeczna

Zrównoważone wytwarzanie biomasy lub biopaliw to również świadomość swojej odpowiedzialności społecznej ze strony uczestników obrotu gospodarczego. Wszelkie kraje, w których ma miejsce uprawa i przetwórstwo zrównoważonej biomasy, muszą wypełniać co najmniej minimalne wymagania ustalone i ratyfikowane w ramach Międzynarodowej Organizacji Pracy (International Labour Organisation, ILO²). W związku z powyższym wzmianki wymagają poniższe podstawowe normy pracy:

- Konwencja 87 – Wolność związkowa i ochrona praw związkowych, 1948
- Konwencja 98 – Stosowanie zasad prawa organizowania się i rokowań zbiorowych, 1949
- Konwencja 29 – Praca przymusowa, 1930
- Konwencja 105 – Zniesienie pracy przymusowej, 1957
- Konwencja 100 – Jednakowe wynagrodzenie dla pracujących, 1951
- Konwencja 111 – Dyskryminacja w zakresie zatrudnienia i wykonywania zawodu, 1958
- Konwencja 138 – Najniższy wiek dopuszczenia do zatrudnienia, 1973
- Konwencja 182 – Zakaz i natychmiastowe działania na rzecz eliminowania najgorszych form pracy dzieci, 1999

2.6. Potencjał redukcji gazów cieplarnianych (obliczanie gazów cieplarnianych, § 8)

Potencjał redukcji gazów cieplarnianych to wyrażona w procentach oszczędność w emisjach gazów cieplarnianych w przypadku wykorzystywania biomasy ciekłej w porównaniu z emisją gazów cieplarnianych w przypadku wykorzystywania paliw kopalnych. Zgodnie z postanowieniami § 8 użyta biomasa ciekła lub biopaliwa musi wykazywać potencjał redukcji gazów cieplarnianych na poziomie **nie mniejszym niż 35%**.

Wartość ta ulega zwiększeniu:

- **1 stycznia 2017 roku** do poziomu nie mniejszego niż **50%** oraz
- **1 stycznia 2018 roku** do poziomu nie mniejszego niż **60%**, jeżeli uruchomienie jednostki łącznikowej miało miejsce po 31 grudnia 2016 roku.

Przedsiębiorstwo rolne w odniesieniu do wyprodukowanej i dostarczonej przez siebie biomasy musi powołać się na wartość częściowo standardową zgodnie z załącznikiem nr 1 do rozporządzeń w sprawie zrównoważonego rozwoju, lub też dokonując indywidualnego obliczenia ustalić wartość faktyczną, a następnie podać ją do wiadomości następnego przedsiębiorstwa.

Szczegóły znajdują Państwo w „Zasadach systemowych dotyczących obliczania emisji gazów cieplarnianych.”

3. Dokumentacja i proces dokumentowania

3.1. Dokumentacja ogólna w systemie REDcert

Przedsiębiorstwo rolne zobowiązane jest do umożliwienia identyfikacji zrównoważonej biomasy w oparciu o posiadane dokumenty (faktury, umowy itp.).

3.2. Przestrzeganie kryteriów wymagań w myśl rozporządzeń w sprawie zrównoważonego rozwoju

3.2.1 Oświadczenie własne przedsiębiorstwa rolnego

Przedsiębiorstwa rolne same w sobie nie muszą stanowić części systemu certyfikacji. Jednakże są one zobowiązane do przestrzegania wymagań przynajmniej jednego systemu certyfikacji zaakceptowanego stosownie do rozporządzeń w sprawie zrównoważonego rozwoju. W naszym przypadku takim systemem jest REDcert. Na przedsiębiorcach rolnych spoczywa obowiązek udokumentowania przed nabywcą pierwotnym, że dostarczona przez nich biomasa została wyprodukowana zgodnie z zasadami zrównoważonego rozwoju oraz że wypełnione zostały ustawowe kryteria wymagań. **Takim potwierdzeniem dla dostawy zrównoważonej biomasy**, z którego wynika, że dane przedsiębiorstwo rolne spełnia kryteria wymagań w zakresie użytkowanych gruntów (patrz punkt 3), jest **pisemne oświadczenie własne** składane wobec nabywcy pierwotnego. Oświadczenie własne zawiera potwierdzenie o zgodności uprawy i dostaw biomasy z zasadami zrównoważonego rozwoju. Na przedsiębiorstwie rolnym spoczywa obowiązek przedkładania i przechowywania dokumentów poświadczających zgodność biomasy z zasadami zrównoważonego rozwoju, a ponadto do umożliwiania wglądu do tych dokumentów. Dokumentacja odnosząca się do miejsca uprawy biomasy (dokumenty dotyczące gruntów patrz 3.2.4) musi być przechowywana w przedsiębiorstwie rolnym i dostępna w celu przeprowadzenia kontroli neutralnej – niezależnie od aktualnego prowadzenia procedury certyfikacyjnej u nabywcy pierwotnego dokonującego nabycia biomasy.

W ramach takiego oświadczenia własnego przedsiębiorstwo rolne potwierdza i akceptuje możliwość przeprowadzenia u niego kontroli ze strony systemu certyfikacji nabywcy pierwotnego lub ze strony jednostki certyfikującej zajmującej się prowadzeniem

strona 20 z 25

przedmiotowej kontroli. W razie pozytywnego wyniku kontroli rolnik otrzyma zaświadczenie kontrolne (patrz „Zasady systemowe dla etapu procesu: kontrola neutralna.”)

Rolnik musi posiadać ważne oświadczenie własne (kopię lub np. oryginał w przypadku wysyłki faksem).

Wzór oświadczenia własnego jest dostępny na stronie <http://www.redcert.de> ⇒ Dokumenty ⇒ Oświadczenie własne. Oświadczenie własne jest ważne wyłącznie dla biomasy zebranej w roku złożenia oświadczenia.

W celu wykazania przed nabywcą pierwotnym lub jednostką certyfikującą faktu spełnienia wymagań dotyczących zrównoważonego rozwoju zgodnie z punktem 3 niniejszego dokumentu rolnik może posłużyć się następującymi dokumentami:

Dokumentacja urzędowa, np.:

- dokumenty urzędowe dotyczące stanu gruntu na dzień referencyjny lub na dzień jego przekształcenia,

Dokumentacja ekspercka

- zaświadczenia sporządzone przez niezależnych rzeczoznawców i ekspertów,
- analizy i interpretacje danych teledetekcyjnych i materiału kartograficznego,
- kontrole na miejscu i próbki z pola,
- wywiady z przedsiębiorcami, lokalnymi interesariuszami lub ich przedstawicielami,
- przeprowadzenie Environmental Impact Assessments, High Conservation Value Assessments, High Nature Value Assessments, Key Biodiversity Assessments, International's Rapid Assessment;

Dokumentacja zakładowa

- dokumenty podatkowe, wyciągi z ksiąg wieczystych oraz
- plany zarządzania, które poruszają i opisują określone aspekty ochrony oraz działania, techniki i terminy niezbędne dla przedsiębiorstwa w celu osiągnięcia celów ochronnych.

Materiał kartograficzny

- mapy regionalne i lokalne (np. mapy upraw ziemi, mapy wykorzystania ziemi, mapy hydrologiczne, mapy wegetacyjne, wyciągi z rejestru gruntów)

- dane teledetekcyjne oraz
- międzynarodowe mapy i dane.

3.2.2 Status gruntu

3.2.1.1. Grunty uprawne przed 1 stycznia 2008 roku

Biomasa pochodzi z gruntów uprawnych, które były takimi gruntami już przed 1 stycznia 2008 roku. Ponadto biomasa nie pochodzi z obszarów zasługujących na ochronę (§§ 4 do 6 rozporządzeń w sprawie zrównoważonego rozwoju), które zostały przekształcone w grunty uprawne po 1 stycznia 2008 roku.

Dokumentem potwierdzającym status gruntu na dzień referencyjny może być wniosek o płatności bezpośrednio zgodnie z Rozporządzeniem (WE) nr 73/2009 lub o wsparcie dla działań ukierunkowanych na zrównoważone użytkowanie gruntów uprawnych, jak i również decyzja o przyznaniu płatności. Tytułem uzupełnienia można skorzystać z rozporządzenia w sprawie ochrony przyrody.

3.2.2.2 Grunty na obszarach chronionych

Pewną odmienność stanowi uprawa i zbiór biomasy z gruntów znajdujących się na obszarach chronionych, gdzie zezwolono na prowadzenie działalności mającej na celu zagospodarowanie tych gruntów. Obowiązkiem rolnika jest sporządzenie dokumentacji potwierdzającej, czy proces zagospodarowania obejmuje grunty służące do celów ochrony przyrody, oraz czy podczas uprawy i zbioru biomasy przestrzegane są zalecenia i nakazy dotyczące ochrony przyrody. **Dokumentem potwierdzającym** status gruntu na dzień referencyjny może być wniosek o płatności bezpośrednio zgodnie z Rozporządzeniem (WE) nr 73/2009 lub o wsparcie dla działań ukierunkowanych na zrównoważone użytkowanie gruntów uprawnych, jak i również decyzja o przyznaniu płatności. Tytułem uzupełnienia można skorzystać z rozporządzenia w sprawie ochrony przyrody.

W celu potwierdzenia przestrzegania nakazów związanych z ochroną przyrody można przeprowadzić następujące działania:

- przeprowadzona przez jednostkę certyfikującą kontrola przestrzegania nakazów związanych z ochroną przyrody, lub
- przedłożenie stosownego dokumentu dotyczącego obszarów chronionych, wydanego przez właściwy organ d.s. ochrony przyrody, lub
- potwierdzenie o tej samej treści, wydane przez właściwy organ w ramach kontroli

- przedsiębiorstwo rolne powołując się na dany organ musi być w stanie wskazać właściwą osobę do kontaktów oraz podać jej numer telefonu.

3.2.3 Zasada wzajemnej zgodności (Cross Compliance)

Jeżeli przedsiębiorstwo rolne będące beneficjentem płatności bezpośrednich objęte jest zasadą wzajemnej zgodności cross compliance, to automatycznie spełnia wymogi stawiane przed działalnością polegającą na zagospodarowaniu gruntów do celów związanych z rolnictwem (§§ 7 i 41 rozporządzeń w sprawie zrównoważonego rozwoju). Dokumentem potwierdzającym status może być wniosek o płatności bezpośrednie zgodnie z Rozporządzeniem (WE) nr 73/2009 lub o wsparcie dla działań ukierunkowanych na zrównoważone użytkowanie gruntów uprawnych, jak i również decyzja o przyznaniu płatności.

3.2.4 Dokumentacja miejsca uprawy biomasy

Oprócz wymaganych przez Komisję UE kryteriów zrównoważonego rozwoju Niemcy oraz państwa członkowskie zobowiązane są do dokładnego wskazania miejsca uprawy biomasy. Dokumentacja miejsca uprawy biomasy znajduje się **u rolnika**, który w każdej chwili umożliwia wgląd do tej dokumentacji, lub też **u nabywcy pierwotnego** dostarczonej biomasy. Potwierdzeniem może być ciąg poligonowy stosownie do § 26 rozporządzeń w sprawie zrównoważonego rozwoju lub porównywalna dokumentacja gruntu – zwartych terenów rolnych, działek gruntowych lub pól w płodozmianie).

3.2.4.1 Ciąg poligonowy

Zgodnie z § 26 rozporządzeń w sprawie zrównoważonego rozwoju ciąg poligonowy podawany jest we współrzędnych geograficznych z dokładnością do 20 metrów dla każdego pojedynczego punktu. W związku ze sporządzeniem ciągu poligonowego zbliżenie się do rzeczywistego przebiegu obszaru ze względów praktycznych możliwe jest dzięki wielokątowi (w najprostszym przypadku dzięki trójkątowi). Punkty początkowe i końcowe prostych należących do wielokąta spełniają powyższe wymagania dokładnościowe, przewidziane dla punktów jednostkowych. Aproksymacja wielokątowa może odbyć się przy względnie małej ilości punktów pod warunkiem, że ustalona w ten sposób powierzchnia pola nie odbiega od urzędowo ustalonej powierzchni pola o więcej niż 10%. Uzyskanie **urzędowego potwierdzenia powierzchni** możliwe jest w drodze przedłożenia wniosku o premię powierzchniową, wpisów do rejestru gruntów lub innych podobnych dokumentów. Jeżeli

współrzędne geograficzne poszczególnych punktów nie występują w formie tabelarycznej, to w takim przypadku ich identyfikacja będzie możliwa na podstawie takich narzędzi jak np. Google Earth w ten sposób, że poszczególne punkty zostaną „odręcznie” naniesione na poszczególne pozycje jako wyznaczniki miejsca (wyraziste jednoznaczne punkty oznaczające granice działki gruntowej), a wyniki (współrzędne geograficzne) zostaną odczytane i udokumentowane.

Inną opcją zastosowania ciągu poligonowego może być w dużym uproszczeniu całkowita powierzchnia przedsiębiorstwa, która jest wykorzystywana pod uprawę i ujęta w jednym ciągu poligonowym, o ile nie występują na niej grunty, na których zgodnie z rozporządzeniami w sprawie zrównoważonego rozwoju nie ma możliwości uprawy biomasy.

3.2.4.2 Zwarte tereny rolne, działki gruntowe, pola w płodozmianie

Jeżeli rolnik jest już w posiadaniu dokumentacji gruntu dotyczącej zwartych terenów rolnych, działek gruntowych lub pól w płodozmianie, które można porównać z ciągiem poligonowym i które umożliwiają identyfikację dokładnego położenia gruntu, to również takie dokumenty mogą posłużyć za dokumentację miejsca uprawy biomasy.

Wskazówka:

Ponieważ podczas uprawy i zbioru biomasy nie ma możliwości jednoznacznego przyporządkowania powierzchni biomasy do odpowiedniej produkcji, która ostatecznie wykorzystywana jest do wytworzenia zrównoważonej biomasy (**decyzję o jej wykorzystaniu jako żywności, paszy lub do celów energetycznych podejmuje handlowiec lub przetwórca**), przedsiębiorstwo rolne powinno wskazać wszystkie te powierzchnie, których produkcja zasadniczo nadaje się do późniejszego wytworzenia biomasy. W ten sposób można zapewnić, że biomasa poddana obróbce w późniejszych etapach produkcyjnych w rzeczywistości pochodzi z terenów spełniających wymagania określone w rozporządzeniach w sprawie zrównoważonego rozwoju. Tym samym przedsiębiorstwo rolne ma pewność, że będzie mogło sprzedać całą swoją produkcję biomasy będąc przy tym w zgodzie z postanowieniami rozporządzeń. Inną kwestią jest sytuacja rynkowa, od której zależy możliwość sprzedaży biomasy.

3.3. Obliczenie emisji gazów cieplarnianych

W celu udokumentowania przestrzegania wymagań dotyczących produkcji biopaliw zgodnie z zasadami zrównoważonego rozwoju rolnik zobowiązany jest udokumentować:

- obliczenia emisji gazów cieplarnianych,
- przedstawione za pomocą wzorów dokładnie zmierzone dane, oraz
- wykorzystanie wartości standardowych lub wartości porównywalnych, a także współczynników przeliczeniowych.

W celu wykazania, że zapewnione zostało spełnienie wymogu redukcji gazów cieplarnianych przed i po przekształceniu gruntu, na podstawie dokładnie zmierzonych danych niezbędne jest stwierdzenie i potwierdzenie występowania zasobów pierwiastka węgla w danym gruncie przed jego przekształceniem.

Szczegóły dotyczące obliczenia zostały uregulowane w „Zasadach systemowych dotyczących obliczenia gazów cieplarnianych.”